

Ս. Սարգիս(*), մէկը՝ Պալաթի մէջ(**) և մէկը Սուլու Մանասզրի (Սամաթիա) մէջ՝ Ս. Գէորգ:

Ըստ Սիմէոն դպիրի՝ հազիւ 80 տուն տեղացի հայեր կային այն ատեն Կ. Պոլսոյ մէջ, իսկ «եկևոր եւ պանդուխտ» 40,000 տունէն աւելի Կ. Պոլիս, Ղալաթիա, Սկիւտար հաստատուած, ճեղալիներու պատճառով (ՀԱ. 1932, էջ 468)

Ժողովուրդին հետ հոգևոր պաշտօնեաները ևս համախմբուած էին Կ. Պոլիս,

(*) Զինիլի-Համամ կը գտնուէր. այժմ անհետացած:

(**) Նշանակելի է որ Պալաթի եկեղեցւոյն անունը չէ նշանակած Սիմէոն դպիր Լեհացի: Անշուշտ շատ հասկնալի է թէ այն Պալաթի Հայոց արդի Ս. Հրեշտակապետը չէր, բանի որ անիկա Հայոց յանձնուած էր՝ ըստ Դարանաղցիի՝ 1631ին, ըստ Երեմիա Ձէլէպիի Ժամանակագրութեան՝ 1636ին, եւ ըստ Սարգիս դպիր Յովհաննէսեանի Տեղագրութեան՝ 1628ին: Իսկ Օրմանեան պատրիարքի սեփական ձեռագրի մը մէջ ես տեսած եմ սա տողերը՝ որ հաւանականօրէն ամէնէն ճշդագոյնն է. «Ի թուականիս Հայոց 1078 (= 1629) փետրվարի 23 Դե.ի ի թագաւորութեան Սուլթան Մուրաթի Գ. Աձ. պարգեւեաց մեզ Ս. Հրեցակապետ եկեղեցին որ է 'ի պալատու թաղն, պուղարիէ կոչեցեալ յունաբէն»: Արդ, Պալաթի եկեղեցին, զոր Սիմէոն դպիր կը յիշէ, 1628ին գրաւուած Ս. Նիկողոսն է, այժմ **Քէճէլի** ցամի դարձած: